द्विषताञ्च प्रहर्षोऽभूदार्त्तिश्चाद्विषतामपि । एवं विजितवान् वीर पश्चादश्रौषमच्युत ।
ततोऽहमिन्द्रदयितं सर्व्वपाषाणभेदनं । वज्रमुद्यम्य तान् सर्व्वान् पर्व्वतान् समशातयं । ८६६
ततः पर्व्वतभारार्त्ता मन्दप्राणविचेष्टिताः । हया मम महाराज वेपमाना इवाभवन् ।
मेघजाल इवाकाशे विदार्य्याभ्युदितं रविं । दृष्ट्वा मां बान्धवाः सर्व्वे हर्षमाहारयन् पुनः ।
ततः पर्व्वतभारार्त्तान् मन्दप्राणविचेष्टितान् । हयान् सन्दृश्य मां सूतः प्राह तत् कालिकं वचः ।
साधु सम्पश्य वार्ष्णेय शाल्वं सौभपतिं स्थितं । अलं कृष्णावमन्थैनं साधु यत्नं समाचर ।
मार्दवं सखिताञ्चैव शाल्वादद्य व्यपाहर । जहि शाल्वं महाबाहो मैनं जीवय केशव । ८७०
सर्व्वैः पराक्रमैर्व्वीर बध्यःशत्रुरमित्रहन् । नशत्रुरवमन्तव्यो दुर्ब्बलोऽपि बलीयसा ।
योऽपि स्यात् पीठगः कश्चित् किं पुनः समरे स्थितः । स त्वं पुरुषशार्द्दूल सर्व्वयत्नैरिमं प्रभो ।
जहि वृष्णिकुलश्रेष्ठ मा त्वां कालोऽत्यगात् पुनः । नैष मार्द्दवसाध्यो वै मतो नापि सखा तव ।
येन त्वं योधितो वीर द्वारका चावमर्द्दिता । एवमादि तु कौन्तेय श्रुत्वाऽहं सारथेर्व्वचः ।
तत्त्वमेतदिति ज्ञात्वा युद्धे मतिमधारयं । बधाय शाल्वराजस्य सौभस्य च निपातने । ८७५
दारुकञ्चाब्रुवं वीर मूहूर्त्तं स्थीयतामिति । ततोऽप्रतिहतं दिव्यमभेद्यमतिवीर्य्यवान् ।
आग्नेयमस्त्रं दयितं सर्व्वसाहं महाप्रभं । योजयं तत्र धनुषा दानवान्तकरं रणे ।
यक्षाणां राक्षसानाञ्च दानवानाञ्च संयुगे । राज्ञाञ्च प्रतिलोमानां भस्मान्तकरणं महत् ।
क्षुरान्तममलं चक्रं कालान्तकयमोपमं । अनुमन्त्र्याहमतुलं द्विषतां विनिवर्हणं ।
जहि सौभं स्ववीर्य्येण ये चात्र रिपवो मम । इत्युक्त्वा भुजवीर्य्येण तस्मै प्राहिणवं रुषा । ८८०
रूपं सुदर्शनस्यासीदाकाशे पततस्तदा । द्वितीयस्येव सूर्य्यस्य युगान्ते प्रतपिष्यतः ।
तत्समासाद्य नगरं सौभं व्यपगतत्विषं । मध्येन पाटयामास क्रकचो दार्व्विवोच्छ्रितं ।
द्विधा कृतं ततः सौभं सुदर्शनबलाद्धृतं । महेश्वरशरोद्धूतं पपात त्रिपुरं यथा ।
तस्मिन्निपतिते सौभे चक्रमागात् करं मम । पुनश्चादाय वेगेन शाल्वायेत्यहमब्रुवं ।
ततः शाल्वं गदां गुर्व्वीमाविध्यन्तं महाहवे । द्विधाचकार सहसा प्रजज्वाल च तेजसा । ८८५
तस्मिन् विनिहते वीरे दानवाः स्रस्तचेतसः । हाहाभूता दिशो जग्मुरर्द्दिता मम शायकैः ।
ततोऽहं समवस्थाप्य रथं सौभसमीपतः । शङ्खं प्रधाप्य हर्षेण सुहृदः पर्य्यहर्षयं ।
तन्मेरुशिखराकारं विध्वस्ताट्टालगोपुरं । दह्यमानमभिप्रेक्ष्य स्त्रियस्ताः संप्रदुद्रुवुः ।
एवं निहत्य समरे सौभं शाल्वं निपात्य च । आनर्त्तान् पुनरागम्य सुहृदं प्रीतिमावहं ।
तदेतत् कारणं राजन् यदहं नागसाह्वयं । नागमं परवीरघ्न नहि जीवेत्सुयोधनः । ८९०
मय्यागतेऽथ वा वीर द्यूतं न भविता तथा । अद्याहं किं करिष्यामि भिन्नसेतुरिवोदकं ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्त्वा महाबाहुः कौरवं पुरुषोत्तमः । आमन्त्र्य प्रययौ श्रीमान् पाण्डवान्मधुसूदनः ।
अभिवाद्य महाबाहुर्धर्म्मराजं युधिष्ठिरं । राज्ञा मूर्द्ध्न्युपाघ्रातो भीमेन च महाभुजः ।